

mæssige udvikling, og som ikke støder almindelige etiske hensyn.

For at tage et eksempel: Jeg vil være meget ked af at se, at en innovationsforening lige pludselig støttede en udvikling af våbenproduktion. Det ville jeg mene ville være misbrug af pensionsopsparenes penge – og ligeledes på en lang række andre områder.

Men samlet set synes vi, at det ser rigtig fornuftigt ud. Skulle det på sigt gå hen og give et merprovenu til statskassen, som jeg har set et dagblad komme med en prognose om, så er det altså ikke nogen ulykke for os. Vi vil bare med det samme foreslå, at de penge, der måtte komme ind i skat på den måde – og som jo afspejler, at de, der har private pensionsopsparinger, selv har tjent penge – går til f.eks. at forbedre folkepensionen.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Regeringen præsenterer jo lovforslaget på følgende måde, og jeg begynder med lovforslag nr. L 76: at sikre mere stabile rammer for pensionsopsparinger og fremme formidlingen af risikovillig kapital til mindre virksomheder.

Dér påpeger regeringen jo en vigtig opgave at løse, og selve ideen med disse innovationsforeninger synes jeg også virker fornuftig og rigtig.

Så er der det næste lovforslag, L 77, med tre formål: For det første at det nuværende 50 pct.-loft for pensionsinstitutternes investeringer i aktier ændres til 70 pct., altså større fleksibilitet her.

For det andet at det skal præciseres, hvordan fordelingen af midler skal finde sted, såfremt et selskab sættes under administration ud fra et kontributionsprincip – dvs. hvordan midlerne i første omgang er tilvejebragt, f.eks. via forsikringspræmier. Endelig satser forslaget på, at de arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsselskaber nærmest bliver ligestillede med pensionskasserne.

Det synes jeg nok overordnet set på mange måder virker fornuftigt, men det afgørende lovforslag er jo L 71, og her bliver det præsenteret som en videreførelse af pinsepakken, og man argumenterer også for, at hovedsigtet her er en forenkling.

Det, der er spørgsmålet – ikke mindst når man i de to foregående lovforslag netop har været optaget af at fremme den risikovillige kapital, fremme øget satsning på aktier – er, om det så er klogt med den øgede beskatning, der læg-

ges op til. Jeg synes, man må sætte et spørgsmålstegn ved det.

Så er der endvidere en lang række tekniske ting, som jeg mere synes egner sig til udvalgsarbejdet. Garantistillelsen, som vi også drøftede i forbindelse med pinsepakken, det problem bliver udskudt. Jeg synes nok, vi må have dyrket det lidt mere.

Så er jeg også optaget af hele provenuneutraliteten. Den må jo afhænge af, hvilke præmisser man opstiller. Det er klart, at man kan have præmisser, så det vil blive provenuneutralt. Man kan jo også, tror jeg, rimelig let opstille præmisser, hvor der er en betydelig sandsynlighed for, at det her forslag vil betyde en øget beskatning. Men det må komme an på en nærmere undersøgelse.

Min skepsis og min tøven ved L 71-konstruktionen er, om det – når vi har set en god udvikling med øget investering i akter – så er klogt, det regeringen her lægger frem. Det er det spørgsmål, jeg på nuværende tidspunkt står med, når jeg læser forslaget.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg har aftalt med skatteministeren, at jeg indleder svarrunden, og jeg har lyst til at indlede med sådan en lidt, jeg er lige ved at sige polemisk bemærkning. Den er alvorlig nok ment, men den vil formentlig blive opfattet polemisk, og den lyder: Politik er en sær størrelse.

Jeg vil selvfølgelig gerne kvittere over for de ordførere, som har forholdt sig åbent og positivt til lovforslagene, til pakken som sådan, men udtrykke en beklagelse over, at især Venstre og De Konservative og også CD har udtrykt sig så bastant – Kristeligt Folkeparti har været mere spørgende, om jeg så må sige – imod den samlede pakke, og i virkeligheden har gjort det ud fra L 71, ud fra en problematisering omkring provenuneutralitet eller ikke. For det kunne jo være ideelt, hvis man problematiserede en række spørgsmål ved lovforslagene og så lod udvalgsbehandlingen være afgørende for, om man sagde ja eller nej i sidste ende.

På en eller anden måde kortslutter demokratiet og behandlingen af lovstoffet ved, at man på forhånd afskærer sig fra at gå ind i en debat om, hvad der er rigtigt og forkert, eller rimeligt og mindre rimeligt i de ting, der er kommet frem, også i medierne. Så det vil jeg gerne indlede med at beklage.

Så vil jeg til fru Mariann Fischer Boel bare komme med en helt faktuel oplysning. Jeg for-